

Határozatok Tára

MACIEJ SZPUNAR
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2024. február 22.¹

C-135/23. sz. ügy

**Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV
(GEMA)
kontra
GL**

(az Amtsgericht Potsdam [potsdami helyi bíróság, Németország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – Szellemi tulajdon – Szerzői jog és szomszédos jogok – 2001/29/EK irányelv – A 3. cikk (1) bekezdése – A nyilvánossághoz közvetítés joga – A »közvetítési cselekmény« fogalma – Adások vételét lehetővé tevő szobaantennával felszerelt televíziókészülékek apartmanokban való rendelkezésre bocsátása”

Bevezetés

1. Az uniós szerzői jogban a nyilvánossághoz közvetítés joga minden bizonnyal kiemelt helyet foglal el a Bíróság ítélkezési gyakorlatában neki szentelt figyelem szempontjából. Az ezen jogintézményhez kapcsolódó jogi kérdések közül az egyik legalapvetőbb a szerzői jog jogosultjainak kizárólagos jogát képező nyilvánossághoz közvetítés, illetve az e jog hatálya alá nem tartozó, az ilyen közvetítéshez vagy vételhez szükséges eszközök pusztá rendelkezésre bocsátása közötti különbségtétel.
2. Az e különbségtétel során figyelembe veendő kritériumokat a Bíróság közelmúltbeli ítéletei határozták meg.² A jelen ügy azonban azt mutatja, hogy még mindig vannak szürke területek vagy határhelyzetek, amelyekben nem könnyű egyértelműen eldönteni, hogy a kérdéses cselekmény a határvonal melyik oldalára esik.
3. A Bíróságnak tehát finomítania kell e területre vonatkozó ítélkezési gyakorlatát, ügyelve annak következetességére és a szóban forgó különböző érdekek közötti méltányos egyensúly megőrzésére.

¹ Eredeti nyelv: francia.

² Lásd különösen: 2020. április 2-i Stim és SAMI ítélet (C-753/18, a továbbiakban: Stim és SAMI ítélet, EU:C:2020:268); 2021. június 22-i YouTube és Cyando ítélet (C-682/18 és C-683/18, EU:C:2021:503); 2023. április 20-i Blue Air Aviation ítélet (C-775/21 és C-826/21, a továbbiakban: Blue Air Aviation ítélet, EU:C:2023:307).

Jogi háttér

Az uniós jog

4. Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv³ 3. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok a szerzők számára kizárólagos jogot biztosítanak műveik vezetékes vagy vezeték nélküli nyilvánossághoz közvetítésének engedélyezésére, illetve megtiltására, beleértve az oly módon történő hozzáférhetővé tételt is, hogy a nyilvánosság tagjai a hozzáférés helyét és idejét egyénileg választhatják meg.”

A német jog

5. A nyilvánossághoz közvetítés jogát a német jogban az 1965. szeptember 9-i Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte - Urheberrechtsgesetz (a szerzői és szomszédos jogokról szóló törvény)⁴ alapeljárásra alkalmazandó változatának (a továbbiakban: UrhG) 15. §-a rögzíti, amely többek között előírja:

„[...]”

(2) A szerző továbbá kizárólagos joggal rendelkezik művének nem anyagi formában történő nyilvánosságához közvetítésére (a nyilvánossághoz közvetítés joga). A nyilvánossághoz közvetítés különösen a következőket foglalja magában:

1. az előadás, a színrevitel és a bemutatás joga (19. §);
2. a nyilvánosság számára történő hozzáférhetővé tétel (19a. §);
3. a műsorsugárzás joga (20. §);
4. a képet vagy hangot rögzítő adathordozó útján történő közvetítés joga (21. §);
5. a rádióműsorok közvetítésének és a nyilvánosság számára történő hozzáférhetővé tételük joga (22. §).

(3) A közvetítés nyilvános, ha nagy létszámú közönségre irányul. A nyilvánossághoz tartozik az, aki nem áll személyes kapcsolatban a mű értékesítőjével vagy más olyan személlyel, aki számára a művet nem anyagi formában érzékelhetővé vagy hozzáférhetővé teszik.”

³ HL 2001. L 167., 10. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 230. o.; helyesbítések: HL 2008. L 314., 16. o.; HL 2014. L 10., 32. o.

⁴ BGBl. 1965 I., 1273. o.

6. A Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) Königshof ítélete szerint e rendelkezéseket úgy kell értelmezni, hogy nem minősül a nyilvánossághoz közvetítésnek, ha egy szálloda vezetője a szállodai szobákat szobaantennával rendelkező televíziókészülékekkel szereli fel.⁵ E döntés meghozatalakor a bíróság nem tartotta szükségesnek, hogy a 2001/29 irányelv értelmezésére vonatkozóan előzetes döntéshozatalra irányuló kérdést terjesszen a Bíróság elé.

Az alapeljárás tényállása, az eljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

7. A Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (a továbbiakban: GEMA), egy zenei területen működő közös jogkezelő szervezet, szerzői jogi kártérítési keresetet nyújtott be az Amtsgericht Potsdamhoz (potsdami helyi bíróság, Németország) egy apartmanház üzemeltetője, a GL ellen, azzal az indokkal, hogy a GL az apartmanokban az UrhG 15. §-ának megsértésével olyan televíziókészülékeket bocsátott rendelkezésre, amelyek az adások vételét lehetővé tevő szobaantennákkal voltak felszerelve.

8. Mivel kétségek merültek fel azzal kapcsolatban, hogy „központi vevőkészülék” nélkül az ilyen rendelkezésre bocsátás a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett nyilvánossághoz közvetítésnek minősül-e, az említett bíróság úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„A [2001/29] irányelv 3. cikke értelmében vett nyilvánossághoz közvetítésnek minősül-e, ha egy apartmanház üzemeltetője az apartmanházban olyan televíziókészülékeket bocsát rendelkezésre, amelyek a jelek továbbítására szolgáló központi vevőkészülék nélkül, szobaantennán keresztül veszik a műsorokat?”

9. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem 2023. március 7-én érkezett a Bírósághoz. A GEMA, a francia és az osztrák kormány, valamint az Európai Bizottság nyújtott be írásbeli észrevételeket. A Bíróság úgy határozott, hogy az ügyet tárgyalás tartása nélkül bírálja el.

Elemzés

10. Előzetes döntéshozatal iránti kérelmében a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezi, hogy a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a televíziós műsorok vételére alkalmas szobaantennával felszerelt televíziókészülékeknek a kiadásra szánt apartmanház üzemeltetője által az apartmanokban történő elhelyezése a szerzőknek az e rendelkezésben foglalt, a műveik nyilvánossághoz közvetítésének engedélyezésére vagy ítéltetésére vonatkozó kizárólagos jogát képezi-e.

11. A Bíróságnak a nyilvánossághoz közvetítés jogára vonatkozó kiterjedt ítélkezési gyakorlata fontos iránymutatást nyújt e kérdés megválaszolásához. Ezért szükségesnek tartom ezen ítélkezési gyakorlat rövid áttekintését.

⁵ 2015. december 17-i ítélet (I ZR 21/14) (BGH GRUR 2016, 697. o.).

A Bíróság vonatkozó ítélkezési gyakorlata

12. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a szerzői jogi védelem alatt álló teljesítmények nyilvánosságához közvetítése két elemet foglal magában, nevezetesen a közvetítési cselekményt és azt a nyilvánosságot, amelynek e közvetítés a címzettje.⁶

13. A közvetítési cselekménynek általában két formája lehet. Az első a védelem alatt álló műnek vagy az azt hordozó jelnek a nyilvánosságához történő, a közvetítő személy saját kezdeményezésére történő közvetítése. A nyilvánosság tagjainak csupán e közvetítés vételéről kell esetlegesen dönteniük. Ez a helyzet különösen az úgynevezett „lineáris” médiaszolgáltatások, például a televízió esetében. A közvetítés második formája a műnek a nyilvánosság számára történő rendelkezésre bocsátására korlátozódik, a nyilvánosság tagjai pedig szabadon dönthetnek arról, hogy egy kiválasztott időpontban elindítják-e a közvetítést. Többek között ez a helyzet az internetes közvetítés esetén.

14. Fontos különbséget kell tenni a közvetítési cselekmények és a közvetítést vagy annak vételét lehetővé tevő fizikai eszközök rendelkezésre bocsátása között. A 2001/29 irányelv (27) preambulumbekzdése ugyanis kimondja, hogy az irányelv 3. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az ilyen rendelkezésre bocsátás önmagában nem minősül közvetítésnek.⁷ Ez a preambulumbekzdés a Szellemi Tulajdon Világszervezete (WIPO) szerzői jogról szóló, 1996. december 20-án Genfben elfogadott és az Európai Közösség nevében a 2000/278/EK határozattal jóváhagyott szerződésének 8. cikkére vonatkozó közös nyilatkozatot tükrözi.⁸ Ezt a preambulumbekzdést az említett irányelv (23) preambulumbekzdése is megerősíti, amely szerint a nyilvánosságához közvetítés jogát „olyan tágan kell értelmezni, hogy lefedjen minden olyan nyilvánosságához közvetítést, amikor a nyilvánosság nincs jelen a közvetítés kiindulópontjául szolgáló helyszínen”, de „más cselekményekre nem vonatkozik”.

15. Így a Bíróság többek között megállapította, hogy a rádiókészülékkel felszerelt gépjárművek bérbeadása nem minősül a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett nyilvánosságához közvetítésnek.⁹

16. Továbbá, amennyiben kétséges, hogy ki áll a közvetítés kiindulópontjában, a lényeges kritérium az e személy által játszott megkerülhetetlen szerep és a beavatkozásának szándékos jellege. A közvetítés cselekményét valósítja meg ugyanis akkor, amikor magatartása következményeinek teljes tudatában, közvetítőként jár el ügyfelei irányában a védelem alatt álló mű hozzáférhetővé tételével, főként olyan esetben, amikor e beavatkozás hiányában ügyfelei nem, vagy csak nehézségek árán tudnák a sugárzott művet élvezni.¹⁰

17. Ami a közvetítés nyilvánosságát illeti, meghatározatlan, de viszonylag jelentős számú lehetséges címzettet kell magában foglalnia. E szám meghatározásához figyelembe kell venni többek között azt, hogy ugyanahhoz a műhöz egyidejűleg hány személynek van hozzáférése, de azt is, hogy ahhoz közülük egymást követően hányan férhetnek hozzá.¹¹

⁶ Lásd legutóbb: Blue Air Aviation ítélet (47. pont).

⁷ Lásd e tekintetben különösen: Blue Air Aviation ítélet (66. és 67. pont).

⁸ A WIPO Szerzői Jogi Szerződésének, valamint a WIPO Előadásokról és Hangfelvételekről szóló Szerződésének az Európai Közösség nevében történő jóváhagyásáról szóló, 2000. március 16-i tanácsi határozat (HL 2000. L 89., 6. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 33. kötet, 208. o.).

⁹ Stim és SAMI ítélet (rendelkező rész).

¹⁰ Lásd különösen: Stim és SAMI ítélet (32. pont).

¹¹ Lásd legutóbb: Blue Air Aviation ítélet (52. és 54. pont).

18. A másodlagos nyilvánossághoz közvetítés esetén „új” nyilvánosságról kell, hogy szó legyen, azaz olyan nyilvánosságról, amelyet a szerzői jog jogosultja nem vett figyelembe, amikor a műve eredeti nyilvánossághoz közvetítését engedélyezte.¹²

19. Végül a Bíróság a jelen ügghöz hasonló helyzettel, nevezetesen a központi antennához csatlakoztatott televíziókészülékek szállodai szobákban történő elhelyezésével kapcsolatban megállapította, hogy „a valamely szállodában televíziókészülékek útján vett jelek közvetítése az e létesítmény szobáiban megszálló vendégek részére, függetlenül a vett jelek közvetítésének technikai módszerétől, [a 2001/29 irányelv] irányelv 3. cikke (1) bekezdésének értelmében vett nyilvánossághoz közvetítésnek minősül”.¹³

Egyszerű alkalmazás a jelen ügyben?

20. Első pillantásra a jelen ügyben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést a Bíróságnak az előző pontokban említett ítélkezési gyakorlata egyszerű alkalmazásával meg lehetne válaszolni.

21. Az ügyben a fő jogi kérdés ugyanis az, hogy a szobaantennával felszerelt televíziókészülékeknek a kiadásra szánt apartmanokban történő elhelyezése a televíziós műsorok nyilvánossághoz történő *másodlagos közvetítésének* minősül-e, vagy csupán az említett műsorok – műsorszolgáltatók által végzett – *eredeti közvetítésének* vételét lehetővé tevő eszközök pusztá rendelkezésre bocsátásának.

22. A cselekmények e két kategóriája közötti különbségtétel során a Bíróság meghatározó tényezőnek tekinti, hogy az érintett személy szándékosan beavatkozik a közvetítés tényleges tartalmába, amely beavatkozás különböző formákban valósulhat meg.¹⁴ A Bíróság rámutatott arra is, hogy ha önmagában az a körülmény, hogy valamely eszköz használata szükséges a mű nyilvánosság általi tényleges élvezetéhez, automatikusan ahhoz vezetne, hogy az ilyen eszközök rendelkezésre bocsátása közvetítési cselekménynek minősül, a közvetítést lehetővé tevő, illetve azt megvalósító tárgyi eszközök rendelkezésre bocsátása – ellentétben a 2001/29 irányelv (27) preambulumbekzdésének egyértelmű megfogalmazásával – nyilvánossághoz közvetítésnek minősülne.¹⁵

23. A Bíróság tehát nem minősítette közvetítési cselekménynek sem a rádiókészülékkel felszerelt járművek berbeadását,¹⁶ sem önmagában az online tárhely- és fájlmegosztó platform üzemeltetését,¹⁷ végül pedig hangberendezések tömegközlekedési eszközök fedélzetére való elhelyezését, illetve a háttérzene sugárzását lehetővé tevő szoftver telepítését sem.¹⁸ E cselekményeket pusztán a közvetítés megvalósítását lehetővé tevő eszközök rendelkezésre

¹² Lásd legutóbb: 2021. június 22-i YouTube és Cyando ítélet (C-682/18 és C-683/18, EU:C:2021:503, 70. pont).

¹³ 2006. december 7-i SGAE-ítélet (C-306/05, a továbbiakban: SGAE-ítélet, EU:C:2006:764, a rendelkező rész 1. pontja). Ezt a döntést a 2010. március 18-i Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgouon Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon végzés (C-136/09, nem tették közzé, EU:C:2010:151) is megerősítette.

¹⁴ A különböző közvetítési formákra vonatkozó konkrét példákról lásd: a Stim és SAMI ügyre vonatkozó indítványom (C-753/18, EU:C:2020:4, 33-37. pont).

¹⁵ Lásd ebben az értelemben: 2021. június 22-i YouTube és Cyando ítélet (C-682/18 és C-683/18, EU:C:2021:503, 79. pont); Blue Air Aviation ítélet (68. pont).

¹⁶ Stim és SAMI ítélet, különösen a 4. és 35. pont.

¹⁷ 2021. június 22-i YouTube és Cyando ítélet (C-682/18 és C-683/18, EU:C:2021:503, 81–86. pont).

¹⁸ Blue Air Aviation ítélet (69. és 71. pont).

bocsátásának tekintette. Ugyanakkor az SGAE-ítéletben, amely szállodai szobákban elhelyezett televíziókészülékekre vonatkozott, a Bíróság már egyértelmű különbséget tett az ilyen készülékek pusztán elhelyezése és az adásjelnek e készülékek segítségével történő közvetítése között.¹⁹

24. A Bíróság álláspontja szerint a közvetítés hiányának megállapítása ráadásul feleslegessé teszi az új nyilvánosság esetleges meglétének vizsgálatát.²⁰

25. Az előbb hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján tehát meg lehetne állapítani, hogy a televíziós műsorok vételére alkalmas szobaantennával felszerelt televíziókészülékeknek a kiadásra szánt apartmanház üzemeltetője által az apartmanokban történő elhelyezése az üzemeltető minden további beavatkozása nélkül pusztán eszközök rendelkezésre bocsátásának minősül, és ezért nem minősül közvetítésnek, következésképpen a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett nyilvánossághoz közvetítésnek sem.

26. Hangsúlyozni kívánom, hogy egy ilyen döntés véleményem szerint tökéletesen védhető lenne. Először is, összhangban lenne a Bíróság vonatkozó határozatainak formális logikájával. A jelen ügy különösen sok hasonlóságot mutat a rádióval felszerelt, bérelhető járművek helyzetével, amely a Stim és SAMI ítélet alapjául szolgáló ügy tárgyát képezte. Mindkét esetben a felhasználó egy helyet bérel, amely az egyik esetben ott tartózkodásra, a másikban utazásra szolgál, és olyan eszközökkel van felszerelve, amelyek minden további beavatkozás nélkül lehetővé teszik a földfelszíni televíziós, illetve rádiós műsorszórás vételét. A 2001/29 irányelv 3. cikkében szabályozott, a nyilvánossághoz közvetítés joga szempontjából e két helyzet hasonló minősítése tehát természetesnek tűnik.

27. Másodszor, meg kell jegyezni, hogy a nyilvánossághoz közvetítés joga nagymértékben függ a hatálya alá tartozó cselekmények megvalósításához használt technológiától, amely cselekmények a védelem alatt álló teljesítményeknek a közvetítés kiindulópontjául szolgáló helyszínen kívül tartózkodó személyek számára történő közvetítéséből állnak.²¹ Ezért nem meglepő, hogy e területen a jogi minősítések a felhasznált technológia kritériumán alapulnak, és más szempontokat, például a mű végfelhasználójának szempontjait háttérbe szorítják.²² A jelen ügyben is ez lenne a helyzet a további beavatkozás hiányán alapuló megoldás esetében, ami a televíziós jelnek a kiadásra szánt apartmanokba történő továbbközvetítését jelenti.

28. Úgy tűnik, hogy a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) a jelen indítvány 6. pontjában hivatkozott Königshof ítéletében is ezt a megoldást alkalmazta. Ezt az álláspontot képviseli az osztrák kormány és a Bizottság is az észrevételeiben.

29. Be kell azonban vallanom, hogy e megoldás az elért eredmény szempontjából nem tűnik elég meggyőzőnek. Azokban a helyzetekben ugyanis, ahol a nyilvánosság megléte feltételezhető, különösen apartmanok rövid távú bérbeadása esetén,²³ egyértelmű különbség lenne egyrészt a szobaantennával felszerelt televíziókészülékkel rendelkező, kiadásra szánt apartmanok, másrészt a központi antennára csatlakoztatott televíziókészülékkel rendelkező szállodai szobák megítélésében, amit a Bíróság az SGAE-ítéletben elemzett. A szóban forgó ügyben hozott döntés

¹⁹ SGAE-ítélet (45. és 46. pont).

²⁰ Stim és SAMI ítélet (különösen a 38. pont), valamint Blue Air Aviation ítélet (72. pont).

²¹ A 2001/29 irányelv (23) preambulumbekkezdésében szereplő meghatározás szerint.

²² Például egy védelem alatt álló mű internetes oldalon való elhelyezése az alkalmazott technikától – közvetlen beillesztés vagy egy másik internetes oldalra való „mélylinkelés” – függően jelentheti, vagy nem jelentheti e mű nyilvánossághoz közvetítését, még akkor is, ha az eredmény az említett internetes oldal felhasználója szempontjából ugyanaz; lásd: 2018. augusztus 7-i Renckhoff ítélet (C-161/17, EU:C:2018:634); 2021. március 9-i VG Bild-Kunst ítélet (C-392/19, EU:C:2021:181).

²³ A nyilvánosság meglétének problémájáról lásd a jelen indítvány 58–61. pontját.

egyébként adott esetben könnyen átültethető lenne a szobaantennával felszerelt televíziókészülékekkel rendelkező szállodai szobák helyzetére. Az eltérő megítélés alapja (nevezetesen az, hogy a két eset egyikében az érintett felhasználó részéről a védelem alatt álló tartalomnak – a szó szoros értelmében vett közvetítés vagy továbbközvetítés formájában megvalósuló – közvetítése hiányzik) azonban véleményem szerint nehezen egyeztethető össze a Bíróság által az SGAE-ítéletben adott értelmezés alapjául szolgáló tartalmi logikával. A központi antenna és a szobaantenna közötti technológiai különbség sem tűnik számomra elég lényegesnek ahhoz, hogy a szerzői jog szempontjából eltérő megítélést indokoljon.

30. Ezért azt javaslom, hogy a jelen ügyet ezen ítélet fényében elemezzük annak érdekében, hogy olyan döntésre jussunk, amely biztosítja az ítélettel való összhangot, és anélkül, hogy megkérdőjeleznénk a Bíróságnak a nyilvánosságához közvetítés és az ilyen közvetítést lehetővé tevő eszközök biztosítása közötti különbségtételre vonatkozó ítélkezési gyakorlatát.

Elemzés az SGAE-ítélet fényében

31. Emlékeztetek arra, hogy a Bíróság az SGAE-ügyben úgy ítélte meg, hogy „a valamely szállodában televíziókészülékek útján vett jelek közvetítése az e létesítmény szobáiban megszálló vendégek részére, függetlenül a vett jelek közvetítésének technikai módszerétől, [a 2001/29] irányelv 3. cikke (1) bekezdésének értelmében vett nyilvánosságához közvetítésnek minősül”.²⁴

32. Igaz, hogy a Bíróság ebben az ítéletben ügyelt annak pontosítására, hogy a televíziókészülékek szállodai szobákban történő puszta elhelyezése önmagában nem minősül nyilvánosságához közvetítésnek.²⁵ Hozzátette azonban, hogy amennyiben e berendezések hozzáférést nyújthatnak a sugárzott művekhez a közönség számára, mivel a szobákban elhelyezett berendezések segítségével a szálloda a vendégei számára televíziós adásjeleket közvetít, akkor valóban nyilvánosságához közvetítésről beszélhetünk.²⁶

33. Az is igaz, hogy az SGAE-ítélet alapjául szolgáló ügyben a szóban forgó televíziós jelet eredetileg a szálloda vette, majd kábelen keresztül továbbközvetítette a szálloda szobáiba,²⁷ és így a szó szoros értelmében vett továbbközvetítésről volt szó. Ez a továbbközvetítés azonban a Bíróság szerint nem tűnik döntőnek a nyilvánosságához közvetítés fennállásának megállapítása szempontjából.

34. Az SGAE-ítéletben foglalt megoldás elérése érdekében a Bíróság úgy vélte, hogy a szálloda vendégei egy új nyilvánosságot alkotnak, amely különbözik attól a nyilvánosságtól, amelyet a szerzői jog jogosultjai figyelembe vettek, amikor engedélyezték a művek első közvetítését, jelen esetben a televíziós közvetítést. A Bíróság álláspontja szerint ez utóbbi nyilvánosság csak a televíziókészülékek birtokosaiból áll, akik magánéleti vagy családi körben veszik ezeket az adásokat. Másrészt azok a személyek, akik – még ha a sugárzás kiterjedési területén belül is vannak – harmadik szerv beavatkozása nélkül nem tudnák nézni az adást, nem tartoznak az említett eredeti nyilvánossághoz. Ennélfogva, amint a szóban forgó adáshoz hozzáférést kapnak, e személyeket úgy kell tekinteni, mint akik új nyilvánosságot alkotnak, így az a cselekmény, amelynek révén e hozzáférést megkapják, nyilvánosságához közvetítésnek minősül, amely különbözik az eredeti közvetítéstől. Ebben az esetben a szálloda volt az, amely azáltal, hogy a

²⁴ SGAE-ítélet (a rendelkező rész 1. pontja).

²⁵ SGAE-ítélet (a 45. és 46. pont bevezető fordulata).

²⁶ SGAE-ítélet (a 46. pont vége).

²⁷ Lásd az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések megfogalmazását az SGAE-ítélet 23. pontjában.

szállodai szobákban televíziókészülékeket helyezett el az adások megtekintésére, magatartása következményeinek teljes tudatában, közvetítőként járt el vendégei irányában az oltalom alatt álló művek hozzáférhetővé tételével.²⁸

35. Más szóval, egy szálloda vendégei, akik értelemszerűen távol tartózkodnak lakóhelyüktől, rendszerint nem tudnák élvezni a televíziós adásokat ott, ahol a létesítmény található, kivéve, ha saját, antennával felszerelt televíziókészüléket hoznak magukkal, ami rendkívül nehéz lenne. Így a szóban forgó létesítmény – azáltal, hogy a hálósobákban antennával összekapcsolt televíziókészülékeket helyez el – az ezen adáshoz való hozzáférés biztosításához nélkülözhetetlen cselekményt valósít meg. Márpedig, amennyiben egy szálloda vendégei nyilvánosságot alkotnak,²⁹ ezt a nyilvánosságot új nyilvánosságnak, míg a szóban forgó cselekményt egészében véve nyilvánossághoz közvetítésnek kell tekinteni. Ez a Bíróság SGAE-ügyben kifejtett érvelésének lényege.

36. Ha ezt az érvelést átültetjük a jelen ügyben fennálló helyzetre, könnyen ugyanerre az eredményre jutunk. Először is, a rövid távra kiadott apartmanok bérlői ugyanolyan nyilvánosságot alkotnak, mint egy szálloda vendégei. Másodsorban, ők is távol vannak lakóhelyüktől, így nem nézhetik a televíziós adásokat harmadik személy beavatkozása nélkül. Az ilyen beavatkozást, amely az említett adások vételére alkalmas televíziókészülékek lakásokban történő elhelyezésében nyilvánul meg, harmadsorban tehát úgy kell tekinteni, hogy az új nyilvánosság számára hozzáférést biztosít a védelem alatt álló művekhez, és nyilvánossághoz közvetítésnek minősül.

37. Az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló helyzetben az apartmanház üzemeltetőjének beavatkozása ugyanis nem szoros értelemben vett közvetítés vagy továbbközvetítés formájában valósul meg. Ezért – amint azt fentebb már megjegyeztem³⁰ – megállapítható, hogy nem történt közvetítés. Tény ugyanakkor, hogy mindig az érintett felhasználó szándékos beavatkozásáról van szó, amelynek célja, hogy a védelem alatt álló művekhez hozzáférést biztosítson az új nyilvánosság számára.³¹

38. Ezért bizonyos értelemben az alábbi dilemmával állunk szemben: egyik oldalon az érvelés koherenciáját találjuk, amely szerint nem lehet szó közvetítésről a védelem alatt álló művek közvetítésének hiányában, míg másik oldalon az eredményre vonatkozó koherenciát, amely megköveteli, hogy nyilvánossághoz közvetítésnek minősítsük a felhasználó minden olyan beavatkozását, ahol a felhasználó a körülmények teljes tudatában hozzáférést biztosít e művekhez egy olyan új nyilvánosság számára, amely e beavatkozás nélkül nem élvezhetné azokat.

39. A jog értelmezése és alkalmazása során természetesen nagyon fontos az érvelés. A koherens és meggyőző érvelés igazolja a rendelkezések adott értelmezését és a jogvita tárgyában hozott döntést mind az érintett felek, mind a nagy nyilvánosság számára.³² A túlzottan formalista érvelés azonban azzal a veszéllyel jár, hogy olyan megoldáshoz vezet, amely az alkalmazott logika szerint ugyan következetes, de tartalmilag igazságtalan vagy egyszerűen téves. Ilyen helyzetben ezért véleményem szerint nem azt az érvet kell előnyben részesíteni, amely egy bizonyos érvelés

²⁸ Lásd e tekintetben: SGAE-ítéletet (40–42. pont).

²⁹ A Bíróság ezt az SGAE-ítélet 38. és 39. pontjában állapította meg.

³⁰ Lásd a jelen indítvány 25. pontját.

³¹ Ez a paradoxon már említésre került a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) Königshof ítéletével kapcsolatban, amelyre a jelen indítvány 6. pontjában hivatkoztam. Lásd: Lucas-Schloetter, A., „L’harmonisation européenne du droit d’auteur. L’exemple du droit de communication au public. La réception de la jurisprudence de la CJUE en Allemagne”, in: Favreau, A. (szerk.), *La propriété intellectuelle en dehors de ses frontières*, Bruxelles, Larcier, 2019, 45. o.

³² Ezúttal a „közvélemény” értelmében.

formalista alkalmazásából adódna, még akkor sem, ha azt már korábban alkalmazták, hanem azt az érvet, amely a legjobban tükrözi az értelmezendő szabály valódi alapját és célját, függetlenül attól, hogy ez a szabály jogalkotási vagy ítélkezési eredetű-e.

40. Igaz, hogy az alapügyben szóban forgó helyzetben az apartmanház üzemeltetője nem közvetíti a televíziós jelet az apartmanokba, mivel minden egyes apartman „önálló” berendezéssel van felszerelve, amely lehetővé teszi a jel vételét. Az üzemeltető tevékenysége azonban nem korlátozódik arra, hogy a bérlőknek pusztán egy televíziókészüléket és egy szobaantennát biztosít, amelyet azok tetszésük szerint használhatnak. Azáltal, hogy az üzemeltető az apartmanokat olyan szobaantennákkal ellátott televíziókészülékekkel szereli fel, amelyek úgy vannak beállítva, hogy lehetővé tegyék a földfelszíni televíziós műsorszóró jelek vételét abban a lefedettségi körzetben, amelyben az épület található, lehetővé teszi a bérlők számára, hogy a bérelt apartmanokon belül és a bérleti időszak alatt jól meghatározott televíziós adásokat nézzenek.

41. Ebből a szempontból az alapügy tárgyát képező helyzet nagyon hasonló az SGAE-ítélet alapjául szolgáló üggyhez. A Bíróság által az említett ítéletben elfogadott megoldás alapjául szolgáló indokolás fényében úgy tűnik számomra, hogy a jelen ügyben az olyan technikai jellegű különbségek, mint az alkalmazott antennák száma (egy központi antenna vagy több szobaantenna) vagy az antenna és a televíziókészülék közötti kábel hossza,³³ nem indokolhatnak gyökeresen ellentétes megoldást.

42. Véleményem szerint tehát úgy kell tekinteni, hogy egy apartmanház üzemeltetője azáltal, hogy – magatartása következményeinek teljes tudatában – a kiadásra szánt apartmanokban szobaantennával ellátott televíziókészülékeket helyez el, „közvetítési cselekményt” valósít meg, amely abból áll, hogy a bérlőknek hozzáférést biztosít az ezen apartmanokban e készülékekkel fogható televíziós adásokban szereplő védelem alatt álló művekhez, lényegében azonos módon, mint a központi antennára csatlakoztatott televíziókészülékkel ellátott szállodai szobákban.

A meglévő ítélkezési gyakorlattal fennálló kapcsolatról

43. Ez a megoldás tökéletesen összhangban van a Bíróságnak a nyilvánossághoz közvetítés jogára vonatkozó ítélkezési gyakorlatával. Először is, a Bíróság a „nyilvánossághoz közvetítés” fogalmát tágan értelmezi, és néha olyan cselekményeket is a hatálya alá von, amelyek szigorúan véve nem a védett művek közvetítését jelentik.

44. Így, amint azt a GEMA helyesen megjegyzi, a Phonographic Performance (Ireland) ítéletben³⁴ a Bíróság nyilvánossághoz közvetítésnek minősítette a többek között analóg formátumú hangfelvételeknek és a lejátszásukat lehetővé tevő berendezéseknek a szálloda által a vendégek számára történő rendelkezésre bocsátását, annak ellenére, hogy ez a cselekmény nem tartalmazott semmilyen közvetítést, és inkább a hangfelvételek és a megfelelő műszaki berendezések bérbeadásához hasonlított. A Bíróság e következtetés megállapításakor arra a tényre támaszkodott, hogy a szóban forgó felhasználó a vendégei rendelkezésére bocsátotta mindkét szükséges elemet, amely lehetővé teszi számukra a védelem alatt álló művekhez való hozzáférést,³⁵ ami határozottan emlékeztet a szobaantennával felszerelt televíziókészülék elhelyezésére, amely lehetővé teszi a televíziós adások vételét és megtekintését.

³³ A szobaantennát ugyanis szintén kábellel kell összekötni a televíziókészülékkel.

³⁴ 2012. március 15-i ítélet (C-162/10, EU:C:2012:141, a rendelkező rész 3. pontja).

³⁵ 2012. március 15-i Phonographic Performance (Ireland) ítélet (C-162/10., EU:C:2012:141, 67. pont).

45. Az Airfield és a Canal Digitaal ítéletben³⁶ a Bíróság ráadásul megállapította, hogy bár a televíziós műsorok műhold útján történő közvetítését az egyetlen és oszthatatlan nyilvánossághoz közvetítésnek kell tekinteni, amely azon műsorsugárzó szervezetnek ellenőrzése és felelőssége mellett történik, amely eljuttatta a műsorhordozó jeleket a műholdhoz vezető közvetítési láncba,³⁷ a műholdasprogramcsomag-szolgáltató egy új nyilvánosság számára teheti hozzáférhetővé ezeket a műsorokat, és ezáltal a nyilvánossághoz közvetítés jogának hatálya alá tartozó külön cselekményt valósít meg.³⁸ A nyilvánossághoz közvetítés tehát a védelem alatt álló művek továbbközvetítése nélkül is megvalósulhat az eredeti közvetítéstől különálló módon. Ezt a megoldást a közelmúltban az AKM (Műholdas programcsomagok szolgáltatása Ausztriában) ítélet is megerősítette.³⁹

46. Végezetül a Bíróság számos alkalommal megállapította, hogy nyilvánossághoz közvetítésre került sor olyan esetekben, amikor az érintett felhasználó a védelem alatt álló műveket közvetlenül a helyiségekben jelen lévő nyilvánosság számára tette hozzáférhetővé.⁴⁰ Így a 2001/29 irányelv (9) preambulumbekzdésében foglaltaknak megfelelően a szerzői jog jogosultjai magas szintű védelmének biztosítása érdekében a Bíróság a „nyilvánossághoz közvetítés” fogalmát úgy értelmezi, hogy az túllép a – „minden olyan nyilvánossághoz közvetítés[...], amikor a nyilvánosság nincs jelen a közvetítés kiindulópontjával szolgáló helyszínen” – szigorú keretén, és e fogalomba minden olyan cselekményt beleért, amellyel a felhasználó szándékosan beavatkozik annak érdekében, hogy a védett műhöz egy új nyilvánosság számára hozzáférést biztosítson.⁴¹

47. Másodszor, az általam javasolt megoldás nem kérdőjelezi meg és nem mond ellent a Bíróságnak a nyilvánossághoz közvetítés és az ilyen közvetítést lehetővé tevő eszközök pusztá rendelkezésre bocsátása közötti különbségtételre vonatkozó ítélkezési gyakorlatának.

48. Ez a megoldás nem ellentétes a Bíróság által a Stim és SAMI ítéletben alkalmazott megoldással sem. Ebben az ítéletben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a rádiókészülékkel felszerelt gépjárművek kölcsönzése nem minősül nyilvánossághoz közvetítésnek. Ezt a döntést a Bíróság azzal az indokkal fogadta el, hogy az ilyen járműveket kölcsönző társaságok nem valósítanak meg a közvetítést, hanem pusztán a közvetítést lehetővé tevő eszközöket bocsátanak rendelkezésre.⁴²

49. Amint már utaltam rá,⁴³ a Stim és SAMI ítélet alapjául szolgáló ügyben és az alapeljárásban szóban forgó ügyben fennálló helyzet első látásra hasonlónak tűnhet, ami indokoltá teheti azonos jogi minősítésüket. Úgy vélem azonban, hogy e két helyzetet egy olyan elem különbözteti meg, amely lényeges ahhoz, hogy egy cselekményt a nyilvánossághoz közvetítésnek lehessen minősíteni, nevezetesen az érintett felhasználó szándékos és megkerülhetetlen beavatkozása, amely a jelen ügyben fennáll, és amely a Stim és SAMI ítélet alapjául szolgáló ügyből hiányzik.

³⁶ 2011. október 13-i ítélet (C-431/09 és C-432/09, EU:C:2011:648).

³⁷ 2011. október 13-i Airfield és Canal Digitaal ítélet (C-431/09 és C-432/09, EU:C:2011:648, 69. és 75. pont).

³⁸ Lásd lényegében: 2011. október 13-i Airfield és Canal Digitaal ítélet (C-431/09 és C-432/09, EU:C:2011:648, 82. és 83. pont, valamint a rendelkező rész).

³⁹ 2023. május 25-i ítélet (C-290/21, EU:C:2023:424, 29. pont).

⁴⁰ Lásd különösen: 2011. október 4-i Football Association Premier League és társai ítélet (C-403/08 és C-429/08, EU:C:2011:631); 2012. március 15-i Phonographic Performance (Ireland) ítélet (C-162/10, EU:C:2012:141); 2016. május 31-i Reha Training ítélet (C-117/15, EU:C:2016:379); Blue Air Aviation ítélet.

⁴¹ Lásd legutóbb ebben az értelemben: Blue Air Aviation ítélet (53. pont).

⁴² Stim és SAMI ítélet (33–36. pont).

⁴³ Lásd a jelen indítvány 26. pontját.

50. Amint ugyanis megállapítottam,⁴⁴ az épület üzemeltetője azáltal, hogy az apartmanokban saját elhatározásából és az apartmanok építésétől teljesen függetlenül szobaantennával felszerelt televíziókészülékeket helyez el, szándékosan beavatkozik annak érdekében, hogy vendégei számára hozzáférést biztosítson a televíziós adásokhoz, és e beavatkozás a Bíróságnak a nyilvánossághoz közvetítés jogára vonatkozó ítélkezési gyakorlata értelmében vett közvetítésnek tekinthető.

51. Ezzel szemben egy autókölcsönző társaság nem valósít meg ilyen jellegű beavatkozást. A rádiókészülékeket ugyanis már évek óta⁴⁵ általában alapfelszerelésként szerelik be a gépjárművekbe, és építik be a jármű vezérlőrendszerébe, így az autókölcsönző cégeknek nincs ráhatásuk arra, hogy a járművekben megtalálhatók-e ezek a berendezések. Ezek a cégek tehát nem valósítanak meg semmilyen kiegészítő cselekményt annak érdekében, hogy ügyfeleik számára hozzáférést biztosítsanak a rádióadásokhoz, és a hozzáférés tekintetében nem játszanak megkerülhetetlen szerepet. Ezért a cselekményük pusztán eszközök rendelkezésre bocsátásaként értelmezhető, mivel ezek az eszközök már a gyártásuk óta a gépjárművekben vannak. Így a szerzői jog jogosultjai, miután engedélyt adtak a művek sugárzására, úgy tekintendők, hogy figyelembe vették azt a nyilvánosságot is, amely ezeket a műveket gépjárművekbe – beleértve a bérelhető járműveket is – szerelt rádiókészülékek segítségével hallgatja.⁴⁶

52. Igaz, hogy a Stim és SAMI ügyre vonatkozó indítványomban⁴⁷ ezt az elemet nem tartottam döntőnek, mivel – tekintettel arra, hogy az autókölcsönző cégek semmilyen módon nem avatkoznak be a művek rádión keresztül történő közvetítésébe – az egyetlen felmerülő kérdés az volt, hogy ki bocsátotta rendelkezésre a tárgyi eszközöket, ami a szerzői jogban nem bír jelentőséggel. Ezzel szemben ez a kérdés a jelen ügyben jelentőséggel bír, mivel rámutat a szóban forgó két helyzet közötti lényeges különbségre. A Stim és SAMI ítéletben a Bíróság egyébként nem foglalkozott külön ezzel a kérdéssel, általánosságban úgy ítélte meg, hogy a rádióadások vétele a gépjárművekbe épített rádiókészülékekkel „az autókölcsönző társaság bármilyen további beavatkozása nélkül”⁴⁸ történik.

53. Mivel a gépjárművekbe épített rádiókészülékek beszerelésére nincs ráhatásuk, az autókölcsönző társaságok nem haszonszerzési célból járnak el, ellentétben egy kiadásra szánt apartmanház üzemeltetőjével, aki televíziókészülékeket helyez el az apartmanokban.⁴⁹ Bár az érintett felhasználó beavatkozásának haszonszerzési jellege önmagában nem döntő a közvetítés fennállása szempontjából, de jelezheti e beavatkozás szándékos jellegét.

54. Ezenfelül az általam a jelen ügyben javasolt megoldás nem áll ellentétben a Bíróság azon megállapításaival, amelyek szerint a hangberendezések tömegközlekedési eszközökbe történő beszerelése nem minősül a szerzői jog értelmében vett közvetítésnek.⁵⁰ A Blue Air Aviation ítélet alapjául szolgáló ügyekhez hasonló helyzetben ugyanis a fuvarozó nem bocsátja az utasok rendelkezésére a hangberendezést, hanem megtartja az ellenőrzést annak használata és a védett művek e berendezés segítségével történő esetleges közvetítése felett, csak akkor minősül a

⁴⁴ Lásd a jelen indítvány 42. pontját.

⁴⁵ Mindenesetre a 2001/29 irányelv hatálybalépése óta biztosan.

⁴⁶ Lásd e tekintetben: Mouron, Ph., „Autoradios et droit de communication au public”, *Revue Lamy droit de l’immatériel: informatique, médias, communication*, 170. sz., 2020, 24. o.

⁴⁷ C-753/18, EU:C:2020:4 (42. pont).

⁴⁸ Stim és SAMI ítélet (34. pont).

⁴⁹ Lásd e tekintetben: SGAE-ítélet (44. pont).

⁵⁰ Blue Air Aviation ítélet (a rendelkező rész 2. pontja).

nyilvánossághoz közvetítésnek, ha a közvetítésre sor kerül.⁵¹ Ezzel szemben az alapügyben a védelem alatt álló művek közvetítésének vételét lehetővé tevő eszközt, nevezetesen az antennával felszerelt televíziókészüléket a nyilvánosság tagjai rendelkezésére bocsátják, akik aztán szabadon dönthetnek az adás vételéről. Ez a rendelkezésre bocsátás tehát önmagában a közvetítési cselekménynek minősül.

55. Végül harmadszor, az általam javasolt döntés összhangban van a Bíróság ítélkezési gyakorlatával, mivel hangsúlyozza azt a technológiai semlegességet, amelynek az uniós szerzői jogi rendelkezések értelmezését jellemeznie kell. Erre a semlegességre már hivatkoztak az SGAE-ítéletben, amikor a Bíróság kimondta, hogy a szállodai szobákban elhelyezett televíziókészülékek útján vett jelek közvetítése, „függetlenül a vett jelek közvetítésének technikai módszerétől”, a nyilvánossághoz közvetítésnek minősül.⁵² A technológiai semlegesség elvére a Bíróság ezt követően többször is hivatkozott.⁵³

56. Márpedig, ha az alapügyben az a döntő tényező, hogy a felhasználó szándékosan beavatkozik annak érdekében, hogy vendégei számára hozzáférést biztosítson a televíziós adásokhoz, a technológiai semlegesség elve alapján nem lehet jelentősége annak, hogy ezt a hozzáférést egy központi antenna vagy több szobaantenna segítségével biztosítja-e számukra.⁵⁴

57. Így azt a tényt, hogy egy apartmanház üzemeltetője a bérlőknek hozzáférést biztosít a televíziós adásokhoz az e lakásokban elhelyezett, szobaantennával ellátott televíziókészülékek segítségével, az ezen adásokban szereplő védett művek közvetítésének kell tekinteni. Meg kell továbbá vizsgálni, hogy az ilyen közvetítés új nyilvánosságnak szól-e, és ha igen, milyen feltételek mellett, ahogyan azt a Bíróság e területen kialakult ítélkezési gyakorlata megköveteli.

Az új nyilvánosság meglétéről

58. Emlékeztetőül, az SGAE-ítéletben a Bíróság átfogó jelleggel megállapította egy szálloda egymást követő vendégeiből álló nyilvánosság fennállását.⁵⁵ Ezeket a vendégeket úgy tekintette továbbá, hogy a televízióban sugárzott műveket nem nézhették volna az azokhoz hozzáférést biztosító szálloda beavatkozása nélkül. Ők tehát egy új nyilvánosságot alkotnak,⁵⁶ ami indokolja, hogy a szerzői jog jogosultjaitól további engedélyt kelljen kérni az ilyen módon történő nyilvánossághoz közvetítéshez.⁵⁷

59. Ugyanez az érvelés alkalmazható egy apartmanház üzemeltetője esetében is, aki az apartmanok bérlői számára hozzáférést biztosít a televíziós adásokhoz, amennyiben ezek a bérlők viszonylag rövid ideig és gyors egymásutánban tartózkodnak az apartmanokban, ugyanúgy, mint egy szálloda vendégei. Ezek a bérlők tehát olyan személyeknek tekinthetők, akik – bár a televíziós sugárzás kiterjedési területén belül vannak – nem nézhetnek az adást az apartmanház

⁵¹ Blue Air Aviation ítélet (a rendelkező rész 1. pontja).

⁵² SGAE-ítélet (a rendelkező rész 1. pontja).

⁵³ Lásd legutóbb: 2023. július 13-i Ocilion IPTV Technologies ítélet (C-426/21, EU:C:2023:564, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

⁵⁴ Lásd ebben az értelemben: 2010. március 18-i Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon végzés (C-136/09, nem tették közzé, EU:C:2010:151, 41. pont).

⁵⁵ SGAE-ítélet (38. pont).

⁵⁶ SGAE-ítélet (42. pont).

⁵⁷ SGAE-ítélet (41. pont).

üzemeltetőjének beavatkozása nélkül, aki hozzáférést biztosít számukra azáltal, hogy szobaantennával felszerelt televíziókészülékeket helyez el az apartmanokban. A gyakorlatban az érintett létesítmények különösen az apartmanszállók vagy az üdülőházak.

60. Ezzel szemben azokat bérlőket, akik a bérelt apartmanokat elsődleges vagy akár másodlagos lakóhelyként használják,⁵⁸ az SGAE-ítélet 41. pontja értelmében a „jelvételre alkalmas készülékek birtokosainak” kell tekinteni, és így a nyilvánosság azon tagjainak, akiket a szerzői jog jogosultjai figyelembe vettek, amikor az eredeti közvetítés (jelen esetben a földfelszíni televíziós műsorszórás) engedélyezését megadták. Ezek a személyek tehát a védett műveket magánéleti vagy családi körben élvezik, és nincs jelentősége annak, hogy a jelvételre alkalmas készüléket az apartman tulajdonosa vagy üzemeltetője az apartman bérbeadása során bocsátotta rendelkezésükre. Az ilyen szolgáltatás egy eszköz pusztá rendelkezésre bocsátásának minősül, és nem jár további engedéllyel.

61. Így az új nyilvánosság meglétének megállapításához az eljáró bíróságnak tényszerű megállapításokat kell tennie a szóban forgó bérbeadás jellegére vonatkozóan. A jelen ügyben az előzetes döntéshozatal iránti kérelem nem tartalmaz erre vonatkozó részleteket.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre adandó válasz

62. Összefoglalva, bár elfogadom, hogy az alapügyben az a megoldás, amely szerint nem történt nyilvánossághoz közvetítés, mivel nem történt védett művek szigorúan vett közvetítése, pusztán technikai megközelítés alapján igazolható lenne, ez a megoldás nem tűnik számomra kielégítőnek a Bíróság vonatkozó ítélkezési gyakorlatának alapjául szolgáló érdemi megfontolások fényében. Az említett ítélkezési gyakorlat logikája ugyanis véleményem szerint megköveteli, hogy a szóban forgó cselekményt az érintett felhasználó szándékos beavatkozásaként értékeljük, amelynek célja, hogy olyan személyek számára is hozzáférést biztosítson a védelem alatt álló művekhez, akik e beavatkozás nélkül nem juthatnának azokhoz, és ennek megfelelően a cselekményt közvetítésnek tekintjük. Ez a cselekmény akkor minősül nyilvánossághoz közvetítésnek, ha az érintett személyek új nyilvánosságot alkotnak.

63. Ezért azt javaslom, hogy a Bíróság határozzon úgy, hogy a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy – amennyiben a bérlők nem használják az apartmant elsődleges vagy másodlagos lakóhelyként – a televíziós műsorok vételére alkalmas szobaantennával felszerelt televíziókészülékeknek a kiadásra szánt apartmanház üzemeltetője által az apartmanokban történő elhelyezése a szerzőknek az e rendelkezésben foglalt, a műveik nyilvánossághoz közvetítésének engedélyezésére vagy megtiltására vonatkozó kizárólagos jogát képezi.

Véggövetkeztetés

64. A fentiekre tekintettel az Amtsgericht Potsdam (potsdami helyi bíróság, Németország) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre a következő válasz adását javaslom:

Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdését

⁵⁸ Más szóval, ha a bérbeadás kizárólagos és tartós jellegű, még akkor is, ha a bérlő valójában csak ideiglenesen használja a lakást.

a következőképpen kell értelmezni:

amennyiben a bérlők nem használják az apartmant elsődleges vagy másodlagos lakóhelyként, a televíziós műsorok vételére alkalmas szobaantennával felszerelt televíziókészülékeknek a kiadásra szánt apartmanház üzemeltetője által az apartmanokban történő elhelyezése a szerzőknek az e rendelkezésben foglalt, a műveik nyilvánossághoz közvetítésének engedélyezésére vagy megtiltására vonatkozó kizárólagos jogának tárgyát képezi.